

Ik kan vliegen

Ik kan vliegen

Joris Peeters

2021

Beefcake Publishing

“(You’re The) Devil in Disguise”

Ik ben vandaag twaalf geworden. Omdat ik volgens mama nu echt een grote jongen ben en omdat ik net in het eerste middelbaar zit, had ze het huis versierd met alles uit de feestjeskoffer. De slingers in de vorm van een accordeon slingerden over het kookeiland naar de tafel in de veranda. Boven de wimpels botsten de ballonnen tegen de koepel, alsof ze naar buiten wilden om aan iedereen te laten weten: hier is een topfeest bezig. Het bord met mijn naam in gouden glittersterretjes versierde de helft van de voordeur. Ik denk dat mama dat bord al heeft van m’n feest toen ik vijf werd. In ieder geval zag ik het op foto’s van toen. Leuk dat de postbode me er een compliment over gaf toen ik hem opwachtte; jammer dat hij slechts vier verjaardagskaarten voor me bijhad. Dat was een pak minder dan de andere jaren. Alleen van de moemoes en de vava’s, mama en papa en Anke kreeg ik een kaart. Ik denk dat dat komt omdat ik naar een andere school ga. Gelukkig was het vandaag feest voor de familie.

Papa had zijn laptop en microfoon op een hoge tafel gezet, met daaronder een luidspreker waarmee je volgens hem Rock Werchter platspeelt. Dat gerief blijft staan tot woensdag, tot het feest voor m’n klasgenoten die eigenlijk tegen

gisteren hadden moeten laten weten of ze komen. Mama zei me dat er voorlopig één iemand ging komen; waarschijnlijk, had ze eraan toegevoegd. Toen ik vroeg over wie het ging, zei ze: ‘*Dingeske*, allez, ik kan niet op de naam komen.’ Verder had ze van geen enkele mama of papa een mail, sms of WhatsApp gekregen. Misschien was dat niet zo raar want na twee weken in het eerste middelbaar kende ik nog maar weinig volk in m’n klas. Mama vroeg me verschillende keren of ik de uitnodigingen toch had uitgedeeld. Hoe dichter we bij de dag van m’n feest komen, hoe vaker ze me vraagt of m’n klasgenoten rechtstreeks aan mij lieten weten dat ze komen en of ik haar dat was vergeten te zeggen. Ik was het niet vergeten; er had nog niemand iets gezegd en ik had er niet meer naar gevraagd. Gisteren stelde mama me voor om m’n vrienden van de lagere school uit te nodigen. Dat heb ik niet gedaan. In juli had ik Anke, Steven en Jules nog gezien op de bierfeesten van de KLJ. Terwijl mama en papa bier dronken, sprongen wij om ter hoogste op het springkasteel. Ergens zwevend in de lucht zei Jules me dat we mekaar na augustus veel minder gingen zien; of zelfs niet meer. ‘Als ge naar een andere school gaat, dan verliest ge mekaar uit het oog,’ had hij gezegd. Omdat ik hem niet geloofde, had ik hem in de lucht omvergeduwd en was ik zo snel op en neer beginnen te springen dat hij niet rechttop raakte. Dat was de laatste keer

dat we samen zo hard hadden gelachen. Toen we eind augustus terugkwamen uit Kroatië, hoorde ik niets meer van mijn vrienden en liet ik ook niets van mij horen, behalve aan Anke.

Ik denk dat mama zenuwachtig is omdat ze wil weten voor hoeveel personen ze een taart moet bakken en reserveren in de Junior Paintball.

Ik ben er honderd procent zeker van dat ik de uitnodigingen heb uitgedeeld want ik zie nog voor me hoe Sam m'n flyer tot een vlieger vouwde en die liet crashen tegen het bord vooraan in de klas. Voor de zekerheid had David zijn voet op het vliegtuig gezet zodat niemand van de inzittenden de crash kon overleven.

Anke komt zeker, had ik tegen mama gezegd, zonder het over de vliegtuigcrash te hebben. Eigenlijk weet ik niet zeker of Anke naar m'n feest komt. Het zou raar zijn als ze dat niet zou doen; ze is gek op taart en paintball en ik ken haar al mijn hele leven omdat ze hiernaast woont. Ik had haar daarstraks ook verwacht omdat ze dat had beloofd en omdat ze nooit een stuk chocoladetaart zou laten schieten. Misschien kon ze niet omdat haar dansvoorstelling langer duurde dan verwacht. Moemoe en vava Zuurhoven en moemoe en vava Uilegem waren op mijn feest; en mama en papa natuurlijk. Moemoe Uilegem is mijn meter en vava Zuurhoven is mijn

peter. Hoewel ik *super excited* ben over hun cadeau, was niet iedereen even blij met de smartphone die ik van hen had gekregen.

‘Het is een handig ding.’ Met een zucht liet papa zich op de bank in de woonkamer vallen. ‘Maar da’s ook *the devil in disguise*.’

‘Weet je wat dat is?’ vroeg vava Zuurhoven. ‘*The devil in disguise*?’

‘Da’s een liedje van Elvis.’ Ik inspecteerde de afbeelding van de smartphone op de doos, een Samsung.

‘Je kent je klassiekers,’ zei vava Uilegem. ‘*The devil in disguise* betekent dat iemand zich anders voordoet dan hij is. Snap je?’

‘Ik snap het,’ zei ik zonder op te kijken van de verpakking.

Ik klonk waarschijnlijk niet overtuigend want vava vertelde over zijn beste kameraad die over een geheim had geroddeld; welk geheim wilde vava niet zeggen.

‘Mooie vriend,’ zei ik, waarna iedereen moest lachen.

‘Jullie zijn wel geen vrienden meer, hé Paul.’ Moemoe Uilegem hapte naar lucht, zoals vaker de laatste tijd.

‘Al dat geroddel is nergens goed voor.’ Vava Uilegem staarde streng voor zich uit; naar niks of naar de fles rode wijn op de salontafel.

‘Dit is toch een machine?’ Ik stak de doos omhoog. ‘Die kan toch niet roddelen?’

‘Da’s waar,’ zei papa. ‘Maar er zijn apps zoals Facebook waarop zoveel zever wordt verteld dat het iemand kan kwetsen en je soms niet meer weet wat echt is.’ Nadat papa met zijn wijsvinger op de iPhone had getikt die voor hem op de salontafel lag, lichtte het display op.

‘Hoeveel schermtijd gaat hij krijgen?’ Vava Zuurhoven wees met zijn duim naar mij.

‘Schermtijd?’ Moemoe Uilegem fronste zo hard dat ze vergat om naar lucht te happen.

‘Da’s het aantal uur dat onze Manu per dag met z’n Samsung bezig mag zijn.’ Mama streelde met haar pink in tegenwijzerzin het glas van haar polshorloge.

‘Je weet wat we afgesproken hebben, hé.’ Papa keek me diep in de ogen en stak waarschuwend zijn wijsvinger op.

Ik kroop geruisloos op de stoel naast de bank. Ik wist wat mama en papa afgesproken hadden want ik had hen erover horen ruziën. Niet dat ze die keer met borden of deuren hadden gesmeten, maar ze hadden wel geroepen. Waarschijnlijk ging hun ruzie ook nog over iets anders. Waarover weet ik niet want ik was te laat begonnen met afluisteren.

‘We hebben afgesproken dat onze Manu een half uur per dag op zijn Samsung mag en niet voordat hij gaat slapen.’

Volgens mama mag je een half uur voor je in je bed kruipt je berichten niet checken en niet surfen op het internet want anders raak je niet in slaap, wat dan weer te maken heeft met *melatodines* en je biologische klok. Geen idee waarover mama het had, maar zij kan het weten want zij is een verpleegster.

‘Zeg Manu,’ zei moemoe Uilegem, ‘je had het daarstraks over Elvis ...’

Bij de naam Elvis keek iedereen naar mij, zoals bij een kind dat zijn eerste stappen zet. Het kriebelde in mijn buik. Wilden ze dat ik iets zong? Ik wist niet of ik wilde zingen want ik had dat nog nooit voor een publiek gedaan, zelfs niet voor mama en papa.

‘Hoe weten jullie dat ik zing?’ vroeg ik aarzelend. Ik stak m’n handen onder m’n poep en wiegde heen en weer op de stoel.

‘’t Zou kunnen dat ik hun dat eens heb gezegd.’ Geluidloos vormde mama het woord sorry met haar mond. ‘Papa en ik horen je dikwijls zingen in je slaapkamer.’

Papa vloog naar zijn muziekinstallatie, stak de microfoon in de lucht en raakte verstrikt in de slingers.

Eigenlijk had ik kunnen weten dat mama en papa wisten dat ik liedjes van Elvis zong. Op een dag lag er een cd van Elvis uit papa’s cd-collectie op m’n bed die daar *toevallig*

was achtergebleven toen papa cd's naar de kringwinkel had gebracht. Ik wist dat hij loog; papa zou nooit cd's wegdoen, zelfs niet nu hij Spotify heeft. Toch had ik door die hint niet door dat ze wisten dat ik zong; ook niet na mama's opmerkingen dat m'n stembanden me dankbaar zouden zijn als ik voldoende fruit en groenten at.

‘Hij kan echt goed zingen.’ Mama wees naar mij en knikte bevestigend.

‘Ken je de tekst van “Devil in Disguise”?’ Moemoe Uilegem kneep haar hand voor haar borst samen alsof ze zuurstof probeerde te vangen.

‘Moet je met die kortademigheid niet eens naar de dokter?’ Mama keek fronsend naar moemoe Uilegem.

Moemoe Uilegem bracht haar vuist naar haar mond om de net gevangen zuurstof naar binnen te kauwen. ‘Ja, Véronique. Binnenkort ga ik, maar vandaag is het feest.’ Ze deed met haar handen van falderalderiere falderalderare.

‘We zullen eens zien of die camera goed werkt,’ zei vava Uilegem terwijl hij mijn smartphone uit m'n handen nam. ‘Gelukkig hebben we die daarstraks al opgeladen.’

Na enkele *swipes* over het scherm zette hij zich op de bank en richtte de Samsung op mij. ‘Als je filmt,’ zei hij met het hoofd half verborgen achter het toestel, ‘moet je de smartphone horizontaal houden. Zo krijg je meer in beeld.’

Nadat papa nog een keer uitdagend met de micro had gezwaaid, slenterde ik onder luid applaus naar hem toe, nam de micro stevig vast en bracht die voorzichtig naar m'n lippen. Met een lege hand demonstreerde papa hoe ver ik de micro van m'n mond moest houden. Door m'n kuchje piepte de luidspreker tien keer luider dan een boor van de tandarts.

'Da's feedback.' Papa draaide aan knopjes van het mengpaneel. 't Is al opgelost.'

De moemoes en vava's hingen ontspannen met een glas bubbels in de hand tegen de rugleuning van de bank; met mama en papa elk aan een andere kant. Vava Uilegem balanceerde op het puntje van het kussen en richtte de camera van de smartphone op mij.

Het getik van de klok aan de muur bonkte in mijn hoofd; het kon ook mijn hart geweest zijn. Ik sloot m'n ogen en zong. *'You look like an angel, talk like an angel, walk like an angel. But I got wise. You're the devil in disguise.'*

Na het refrein opende ik voorzichtig m'n ogen en stopte ik met zingen. Iedereen keek me met een brede glimlach of opengevallen mond aan en mama maakte met haar wijsvinger een draaibeweging in de lucht; het teken dat ik verder moest doen. Omdat ik de rest van de tekst was vergeten, zong ik opnieuw het begin.

Het applaus klonk zoals na een optreden van Elvis; als duizenden vogels die tegelijkertijd fladderend met de vleugels opvlogen. Iemand floot op zijn vingers en nog iemand tikte aanhoudend met een ring tegen een glas met bubbels.

Die reacties verdienden een buiging, dieper dan dat ik ooit in de turnles had gedaan.

‘Schattig,’ zei vava Uilegem terwijl hij op het display van mijn Samsung drukte.

Omdat ik mezelf plots hoorde zingen, legde ik voorzichtig de microfoon naast het mengpaneel, rende naar vava Uilegem en kroop tegen hem aan op de bank waar ik voor het eerst mezelf zag en hoorde optreden. Ik had m’n ogen gesloten alsof ik citroensap had gedronken, m’n armen bungelden naast m’n lichaam en m’n stem klonk anders dan wanneer ik sprak, diep, zoals die van een volwassene.

Moemoe Uilegem boog naar me toe en staarde mee naar het scherm. ‘Je mag wel wat meer show verkopen.’ Ze schudde met haar poep en het leder van het kussen kraakte onder haar. ‘Maar die stem van jou ... Kippenvel.’ Ze toonde me haar arm waarop niets te zien was. ‘Zou je iets voor mij op m’n verjaardagsfeest willen zingen?’ fluisterde ze in m’n oor.

‘Die stem heeft hij van mij,’ zei mama.

Iedereen moest lachen toen ik zei dat ik toch een eigen stem heb. Om een echte artiest te worden vond papa dat ik gitaar en gitaarsolo's moest leren spelen. Dat was voor mama het signaal om hun cadeau uit de berging te halen. Terwijl mama rommelde in de kamer ernaast, zei papa tegen vava Zuurhoven dat ik eerst voor een echt beroep moest leren. Vava beaamde dat je al een heel goede muzikant moet zijn om genoeg geld te verdienen zodat je ervan kan leven.

Mama kwam gehaast uit de andere kamer met een pak waarvan de vorm verraadde wat het was: een echte, grote gitaar; geen elektrische waarop ik stiekem had gehoopt.

‘Ik weet dat je liever een elektrische wilde,’ zei papa. ‘Maar als je met een akoestische begint, kan je later gemakkelijker overschakelen naar een elektrische.’

Ik rook aan het klankgat; zo lekker dat een eekhoorn in de gitaar zou willen wonen. De spots aan het plafond weerspiegelden me in het hout, niet meer dan een schim.

‘Op YouTube vind je gitaarlessen voor beginners en dit boekje met alle akkoorden kan ook helpen.’ Papa stak een cadeau omhoog, verpakt in papier met afbeeldingen van elektrische gitaren.

‘Een akkoord?’ vroeg ik. Ik hoorde papa wel eens zeggen dat ze op het werk een akkoord hadden gesloten. Zo'n akkoord was waarschijnlijk toch iets anders dan een akkoord

op een gitaar want papa werkt bij een bedrijf dat auto's maakt en een gitaar vind je daar niet terug. Hij moest gezien hebben dat ik fronste en hij legde uit dat je een akkoord krijgt als je op een instrument drie of meer tonen tegelijkertijd laat klinken. Ik wist nog steeds niet wat hij bedoelde en er was niemand die me op de gitaar kon tonen wat een akkoord was. Ik nam het instrument dan maar zelf op m'n schoot en streefde met mijn wijsvinger de snaren. Hoewel *plojng plojng plojng* het enige was dat eruit kwam, vond ik het het mooiste dat ik ooit zelf had gemaakt.

‘Je gaat nog veel moeten oefenen.’ Vava Zuurhoven trommelde op zijn bovenbenen.

‘Wij hebben ook nog iets.’ Moemoe Uilegem wees naar een plastic zak naast haar handtas in de hoek van de kamer. Vava Uilegem sprong uit de zetel, grabbelde in de zak en gaf me een cadeau zo dik als een baksteen.

Nadat ik gejaagd het papier eraf had gescheurd, was het eerste wat ik zag een foto van Elvis die dromerig in de lens keek.

‘Weet je wat dat zijn?’ Vava Uilegem wachtte m'n antwoord niet af. ‘Dat zijn platen, lp's. Daar staat muziek op.’

Voorzichtig haalde ik een plaat uit de kartonnen hoes. Ze was pikzwart, had diepe groeven en in het midden zat een gaatje met errond een ronde sticker met titels van liedjes.

‘Het zijn originele platen uit de jaren zestig,’ fluisterde vava Uilegem. ‘Die zijn later veel geld waard. Je moet er voorzichtig mee zijn, want als er krassen op de plaat komen, dan is ze kapot en kan je er niet meer naar luisteren. Ze is dan ook niets meer waard.’

‘Volgende keer brengen we een platenspeler mee. Die raakte niet op tijd hersteld,’ zei moemoe Uilegem met piepende stem.

Ik had totaal geen idee van wat een plaat en een platenspeler zijn, tot iemand me een filmpje op YouTube toonde. Daarin legde iemand een plaat op de platenspeler en hief een plastic staaf op het toestel waardoor de plaat begon te draaien. Daarna liet hij de staaf zakken op de plaat en klonk er muziek.

Na de cadeaus volgden de frietjes van de frituur met liters cocktailsaus, veel tomaten (zonder pitjes), geraspte wortelen (super), wittekool (smikkelen) en radijsjes (bwoah). Als dessert kreeg ik chocoladetaart in de vorm van een gitaar met een dikke laag choco en marsepein langs de zijkant. Volgens mama was het de laatste keer dat er kaarsen op m'n taart zouden staan omdat ik daar volgend jaar te oud voor ben. Ik luisterde maar met een half oor en sneed een extra groot stuk van de taart af voor Anke, voor later. Ik gniffelde

om het beeld van Anke die kwijlde wanneer ik haar de spie zou geven.

‘Alles oké?’ vroeg mama.

‘Mag ik op Instagram?’ vroeg ik.

Mama zuchtte en wees naar papa.

Papa zuchtte nog dieper. ‘Misschien moet je daar nog even mee wachten.’

‘Maar Anke zit daar ook op. En iedereen in m’n klas heeft Instagram.’ Ik trok een beteuterd gezicht om medelijden op te wekken.

Ik was de enige in de klas die nog geen smartphone had, laat staan Instagram. Er waren zelfs al klasgenoten die sinds hun negende een iPhone hadden. Het is niet fijn dat m’n klasgenoten me daarmee uitlachen. Ik kende al niemand in de klas en dan lachten ze me nog uit ook. Dat zou voorbij zijn vanaf het moment dat ik op Instagram zat want dan hoorde ik er helemaal bij en als iedereen fan werd van mijn gezang, dan zou ik populair worden.

‘Jullie zitten toch ook op dinges? Op *instadinges*,’ zei moemoe Uilegem tegen mama en papa.

Niet veel later had ik een account en postte ik het filmpje waarin ik “Devil in Disguise” zong en een foto van m’n gitaar. Daarna volgde ik Anke en likete haar filmpje waarin ze Boris sla te eten geeft waarna die door de keuken rent alsof

zijn staart in brand staat. Dat was lachen. Ze had er al meer dan driehonderd views mee en half zoveel vind-ik-leuks. Anke volgde me bijna onmiddellijk, likete m'n filmpje en stuurde een bericht.

M'n dansvoorstelling duurde langer dan voorzien 😞

Maar morgen krijg je m'n cadeau 😊

‘Kom,’ zei papa, ‘leg dat ding nu maar op de kast.’

Ook al zat ik een halve meter van het toestel, toch zag ik het scherm verschillende keren oplichten omdat ik berichtjes kreeg, likes en nieuwe volgers. Ik vond het zo spannend dat ik m'n onderbenen niet kon stilhouden waardoor vava Uilegem vond dat ik eruitzag als een demarrerende wielrenner zonder fiets.

Nadat de moemoes en vava's waren vertrokken, probeerde ik om stiekem naar m'n Samsung te kijken.

‘Hela.’ Papa prikte met zijn wijsvinger een gat in de lucht en kneep zijn ogen tot fijne spleetjes. Zijn knipoog stelde me gerust. ‘Tijd voor bed, en neem je gitaar maar ineens mee.’

In m'n slaapkamer stak ik m'n duim op naar de poster van Elvis die naast m'n bed hangt. Hij kijkt wat dromerig langs me heen, alsof hij een gunstige toekomst voor iedereen ziet.

Om meer plaats te hebben voor m'n gitaar, veegde ik met m'n voet m'n Playmobil samen; een tsunami die donderde over het leger soldaten, de kanonnen, de koetsen en de saloon. In de andere hoek van de kamer bleven het fort, het ruimteschip en de brandweerwagen verweesd achter.

‘Ik ben zo terug, eerst m'n tanden poetsen,’ zei ik tegen m'n gitaar terwijl ik de stemknoppen streefde.

In de spiegel van de badkamer merkte ik dat er nog wat chocolade hing in m'n mondhoek.

‘Die laat ik hangen om er later van te kunnen genieten.’ Ik gniffelde om m'n grapje, veegde de choco weg en likte m'n vinger af. Daarna keek ik naar m'n spiegelbeeld en zoals vaker de laatste tijd bestudeerde ik ieder stukje van m'n gezicht, drukte m'n neus zachtjes tegen de spiegel en besepte dat papa de vetplekken op het glas weer niet leuk zou vinden. Toch haalde ik m'n neus niet van het glas en keek ik mezelf diep in de ogen: blauw, met riviertjes en meertjes; pretoogjes zoals Anke ze noemt.

‘Manu?’ Ik keek m'n spiegelbeeld diep in de ogen. ‘Wie ben jij eigenlijk?’ Omdat m'n spiegelbeeld niet antwoordde, stak ik m'n tong uit waarop m'n spiegelbeeld antwoordde met een uitgestoken tong.

Vandaag ben ik twaalf jaar geworden. Mijn buik rommelde alsof ik te veel frietjes en chocoladetaart had gegeten en

hoewel dat zo was, voelde het anders; alsof er iets ergs ging gebeuren. Niet met Anke, maar misschien met moemoe Uilegem of mama en papa. Dat denk ik niet, want ze ruziën niet meer, *allez*, toch minder. Die ruzie over de smartphone was toch al zeker vier weken geleden. Ik voelde dat er iets ergs ging gebeuren omdat ik m'n Instagram niet had kunnen checken.